

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 01406

GUR ARYEH

Rachel Shabad

*Permanent preservation of this book was made possible
by Jim, Joanne, Eve, David & Michelle
in honor of
Mickey & Harold Smith*

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

רחל שאבאד.

נור אריה

JEWISH PUBLIC LIBRARY
LA BIBLIOTHEQUE PUBLIQUE
MONTREAL
ידיעות
מאגזין
המרכז היהודי-קנדי

קינדער-ביבליאטעק, פארלאג "יודיש", ווארשע

גור אריה.

אין פראָג איז אַמאָל געווען אַ גרויסער רב און געהייסען
האַט ער גור אַריה.

און געווען איז גור אַריה אַ גרויסער בעל-מדה און אַ
גרויסער חכם און פון די אַרומיגע ישובים, שטעדט און שטעד-
לעך פלעגט מען קומען צו איהם נאָך עצות און נאָך אַ גוט
וואָרט.

האַט דערנרייכט זיין נאָמען צום מלך פון דער מדינה,
און דער מלך האָט בעפוילען, מען זאָל ברענגען אין פּאלאץ
אַריין דעם גור אַריה.

איז דער רב געקומען צום מלך, זעהט דער מלך אז
דער רב איז אַ גרויסער חכם, האָט ער איהם ליבער בעקומען
פון אלע זיינע הויפלייט און האָט זיך שטענדיג מיט איהם מחניעץ-
גווען.

אָבער די הויפלייט האָבען פיינט געקראָגען דעם רב און
האָבען תמיד געזוכט עפיס אַ תּחבּוּלָה, ווי אזוי אַרויסצוטרייבען
דעם יודען פון מְלָכִיס פּאַלאַץ.

די הויפלייט האָבען זיך נוהג-געווען צו מאַכען אַלע
חוֹדֶשׁ אַ מאַלצייט פאַר'ן מְלָךְ. פּלעגט קומען דער מְלָךְ און זיך
משמח-וויין מיט זיי אַ גאַנצע נאַכט. דעמאָלט פּלעגען ברענען די
פייערן אין פּאַלאַץ, ווי גאַלדענע זונען און זיסע פידעל-קלאַנג-
גען פּלעגען לייכט אַרומבלאָנזשען אַרום די ליכטיגע פּענסטער
פון פּאַלאַץ.

אָבער גור אַרְיָה איז נישט געווען רייך, ווייל זיין געלד האָט
ער שטענדיג צוטיילט צווישען אַרימע און געדריקטע. האָט ער
קיינמאָל קיין מאַלצייטען נישט געמאַכט פאַר'ן מְלָךְ, און איינ-
מאָל האָט ער זיך אַפֿילו אָנגערופען:
„בעסער צוטיילען דאָס געלד פון די מאַלצייטען פאַר
אַרימעלייט.“

און איינמאָל האָט דער עלטסטער פון די הויפלייט גע-
זאָגט צום מְלָךְ:

„אדוֹנָי הַמֶּלֶךְ! אַלע דיינע הויפלייט און אַלע דיינע
שְׂרָרֹת מאַכען שטענדיג אַ גרויסאַרטיגען מאַלצייט פון דיין כּבוֹד-
וועגען און די פּערברענגסט זעהר גוט אַ נאַכט מיט זיי, אָבער

דער יוד, וואָס זיצט אין דיין פּאַלאַץ, האָט עס נאָך קיינמאָל
נישט געטהאָן. ער האָט נאָך קיינמאָל נישט געמאַכט קיין מאָל-
צייט פּונם מלְכִיס וועגען.

אויסגעהערט דיִדאָזיגע ווערטער, האָט דער מלך אַרייַן-
גערוּפּען דעם רב און געזאָגט:

„הער נאָר, מיין פּרייַנד! מיינע הויפּלייט זאָגען, אַז דו
האָסט מיך נישט ליב. מיינע הויפּלייט מאַכען מיר שטענדיג
פרעהליכע מאַלצייטען, אָבער דו האָסט עס נאָך קיינמאָל נישט
געטהאָן. מיר דאַכט זיך, אַז דו האָסט מיך באַמַת נישט ליב...“

האָט דער רב געזאָגט:

„אַדוֹנֵי הַמֶּלֶךְ! אין אַ וואַך אַרום וועל איך מאַכען אַ מאַלצייט
פון דיין כּבֹּד-וועגען און איך וועל אויך פּערבעטען דיין
הויפּלייט.“

אין דעם אייגענעם טאָג האָט דער מלך געזעהן דעם עלט-
סטען פון זיינע הויפּלייט, האָט ער איהם דערצעהלט, וואָס גור
אַרְיָה האָט איהם געזאָגט, אָבער יענער האָט זיך צולאַכט און
זיך אָנגערופּען:

„גלויב איהם נישט, אַדוֹנֵי הַמֶּלֶךְ. זאָלסט וויסען, אַז ער
איז אַ גרויסער קבָצן. לעדיגע קעשענעס האָט ער. ווי אַזוי וועט
ער מאַכען אַ מאַלצייט?“

האַט דער מַךְ אַ דריק געטהאַן מיט די אַקסלען און גע-

זאַגט:

„אַבער דער יוד איז זעהר אַנְעֹהרליכער מאַן. ער טוהט

שטענדיג דאָס, וואָס ער זאַגט.“

אין עטליכע טעג אַרום האָבען די הויפלייט שטילערהייט

צוגעשיקט אַ מענשען, ער זאָל זעהן, צי דער רב מאַכט הַכְּנוּת

צום מאַלצייט. קימט יענער באַלד צוריק און קיינט פאַר געלעכ-

טער. די אויגלעך זענען פּערגאַסען, די ליפּען פּלאַצען אויף די

צייהן פון לאַכען.

„וואָס לאַכסטו אַזוי? רייד שוין, וואָס האָסטו דאָרט גע-

זעהן?“—פּרעגען די הויפלייט אין איין קול.

אַבער אַז דער לאַכער קומט עטוואָס צו זיך. קאָן ער

קוים אַראָבוואַרפען פון דער צונג:

„דער רב זיצט און לערנט, און די שטוב איז טויט און

לעדיג... קיין שום זכר פון עפּיס אַ מאַלצייט.“

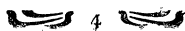
ביי דעם עלטסטען פון די הויפלייט האָבען גענומען גלאַנ-

צען די אויגען.

„גוט, גוט, —האַט ער געזאַגט.—דאָס יודעל וועט שוין

האָבען אַ וויסטען סוף. דער מַךְ וועט איהם אַנדאָי אַרויס אָגען

פון פּאַלאַץ.“

זענען ווידער פערלאָפּען עטליכע טעג. שיקען ווידער אַ מענשען די הויפּלייט. זיי קאָנען זיך נאָך אַלץ נישט בערוהיגען. אָפּשׂר האָבען זיך שוין אָנגעהויבען די הַכּוֹת פּוֹנִים רַבִּים מְאֹל- צייט ?

געהט דער מענש און קומט צריק און לאַכט ווידער. „עט! ווייס איך וואָס. עס הויבט זיך גאַרנישט אָן. דער רַב ויצט און לערנט. ער האָט, אַנִים, פּערגעסען אין דער גאַנ- צער מַצְשָׁה.“

פּאַטשען די הויפּלייט מיט די הענד און גלעטען זיך די שענע בערד און ריידען צופּרידען און גליקליך:
„גוט, גוט! ער וועט שוין בעקומען זיין וויסטען סוף. איצט וועט דער מֶלֶךְ זעהן, אַז דאָס יודעל האָט איהם גע- נאַרט...“

נאָר אַט האָט זיך שוין אונטערגערוקט דער טאָג פון מאַלצייט. די לעצטע נאַכט האָבען די הויפּלייט נישט געשלאָ- פען פון אונגעדולט. זיי האָבען מיט אַניאויג נישט צוגעמאַכט. זיי האָבען שוין געוואָלט זעהן אַנקמה אין יודען, וואָס איז אַזוי בעליבט ביים מלך. באַלד ווי עס איז נאָר טאָג געוואָרען, זענען זיי אַן סגעשפרונגען פון די בעטען, זיך שנעל צנגע-

תהאן אין גלפסען א קוק טהאן, וואָס הערט זיך מיטן מאָל-
צייט.

זי צייט לויפט דערווייל זעהר האַסטיג, אָט איז שוין אַ
שעה צום מקלמיט—און דער רב איז נאָך נישטאָ, אָט איז שוין
אַ האַלבע שעה—און אַרום איז שטיל, ווי אויף אַ בית-עולם. קיין
שום אַרבייט, קיין שום הַכְּנֵת צום מאַלצייט.

„ער וועט שוין אַנדאי נישט קומען,“—האַבען זיי זיך
שטיל איבערגעשמועסט און די אויגען האַבען געברענט פון
שמחה.

אַבער אין דער אייגענער רגע האָט זיך בעוויזען דער
רב, אָנגעטהאָן אין פּגדי יום-טוב, און האָט פערבעטען דעם
מלך און די הויפלייט צום מאַלצייט.

האַבען זיך די הויפלייט איבערגעקוקט צווישען איינאַנדער
און קיין וואָרט נישט גערעדט.

באַלד דערויף האָט מען זיך אַריינגעזעצט אין שענע קא-
רעטעס און זענען צוזאַמען מיטן רב אַרויסגעפּאָהרען פון דער
שטאָדט. דער מלך איז געפּאָהרען פּאַראויס. פּאָהרען זיי און
פּאָהרען דערזעהען זיי פּלוצלונג אַ שענעם פּאַלאַץ און אַרום דעם
פּאַלאַץ אַ גאָרטען און אינים גאָרטען שטעהען ריזענבוימער און
אויף די בוימער וואַקסען גאַלדענע פירות.

...אין דער רב האט פֿערבעטען דעם מלך צום מאַלצייט.

ד' ט' דער רב אָבשטעלען די קאַרעטעס און פערבעט
דעם מלך מיט די אלע געסט אין פאלאץ אריין.

קומען זיי אריין אין פאלאץ, בעווייזען זיך תיכף פון די
הויכע אָפענע טירען יונגע שלאַנקע דינער מיט ווייסע האַנד-
טיכלעך אויף די אַקסלען. קוקען זיך ווידעראַמאָל איבער די
הויפלייט צווישען איינאַנדער און די פנימער פלאַמען זיי איצט
פון צאָרן און חרפּה, אָבער זיי שווייגען און ריידען אַ וואָרט נישט,
פלוצלונג האָט זיך געעפענט אַ הויכע טיר און די געסט
האָבען דערזעהן אַ גרויס צימער מיט לאַנגע גאָלדענע שטוהלען,
מיט גאָלדענע טישען, און אויף די טישען האָט זיך געפונען פון
פּל-טוב, און די גאָלדענע פּלִים, אין וועלכע עס זענען געלעגען
די מאַכליים, האָבען געלויכטען, ווי פייערן. צווישען די פּלִים
און געפעסען זענען געלעגען קרענצעלעך פערל און איינצעלנע
דימענטען און בריליאַנטען און פון די ווענד איז אויפגעגאַנגען
אַ בלויער שייך, ווי פון הימעל.

„ווי גוט און ווי שען דאָ איז!“—האָט דער מלך געטראַכט
אָבער ער האָט גאַרנישט גערעדט, נאָר געשוויגען.

„מיינע חשוב'ע געסט!—האָט זיך אָנגערופען דער רב.—
זעצט זיך צום טיש, עסט און טרינקט און זאָל אייך וואויל
בעקומען.“

הָאָט זיך דער מַלְךְ אַנידערגעזעצט ביים טיש און אַרום
איהם—אַלע הויפלייט. הינטער יעדען שטוהל הָאָט זיך באַלד
אַנידערגעשטעלט אַ דינער און געוואַרט אויפֿן קלענסטען בע-
פעהל פון גאַסט.

די געסט האָבען זיך פריהער געוויילט און נאָכדעם גע-
געסען. לייכטער גוטער וויין, וואָס הָאָט נישט פערשכור'ט,
הָאָט זיך געגאַסען פון קריסטאָלענע פלעשער אין הויכע דינע
גלעזלעך, און יעדער הָאָט געשפירט, אַז ער הָאָט נאָך קיינמאַל
נישט געזעהן אַזאַ שענעם און רייכען מאָלצייט.

קיין מוזיק הָאָט אויך נישט געפעהלט.
פון צייט צו צייט הָאָט זיך געהערט שפילען אַנאָר-
קערסטער, אָבער מען הָאָט איהם נישט געזעהן, און פרעהליכע
קלאַנגען האָבען דאָ אויך לייכט אַרומגעבלאָנזשעט אַרום די
ליכטיגע פענסטער.

דער מלך, וואָס איז געוועהנט געווען צו גאָלדענע פאַ-
לאַצען און בריליאַנטענע פֿליים, הָאָט נאָך אין לעבען נישט גע-
זעהן אַזויפיל עשירות און אַזויפיל פראַכט. דאַכט זיך, אַ קליי-
ניגקייט: ער הָאָט קיינמאַל נישט געזעהן אין לעבען אַזאַ שען
זאַלצמעסטעלע. דאָסדאָזיגע זאַלצמעסטעלע איז געווען בעשאַטען מיט
בריליאַנטען און הָאָט געלויכטען מיט גרינע און רויטע פּייערלעך.

לאנג האָט זיך געצויגען דער מאָלצייט, צולעצט איז מען אַרויס אין גאָרטען. די שלאַנקע בוימער, בעגאַסען מיט זון, זענען געשטאַנען שטאַלץ און שווייגענדיג, אָבער די צווייגען, בעלאַדען מיט צייטיגע פֿירות, האָבען זיך גענויגט צו די געסט און זיך געבעטען:

„געניסט פון מיינע פרוכטען... געניסט פון מיינע פרוכ-

טען...“

און די פֿירות האָבען זיך לייכט געלאָזט רייסען און אויף דער צונג זיי צוגאַנגען ווי צוקער.

האָט דער מַלְך פֿערוואַכט פון די פֿירות, איז געגאַנגען אי-בער די גלאַטע אַלעען, פונקט ווי מיט גאַלד בעצויגען, און האָט געגאַפט. אַלץ איז דאָ געווען ניי און אַזוי שען, ווי עס קאָן נאָר עפיס זיין שען אין אַ הַלום. אָבער ער שווייגט און רעדט קיין וואָרט נישט.

די זון ברענט שוין אַרויטע הינטער די הויכע ריזענבוים-מער, און עס ווערט שוין שפעט.

אַ גליקליכער און אַ דאַנקבאַרער, בעקוקט דער מַלְך צום לעצטען מאָל דעם גאָרטען און איז זיך מִכִּין צו פּאַהרען אַ-היים. אַרום איהם פֿערזאַמלען זיך אַלע הויפֿלייט און מיט לאַנג-זאַמע טריט געהט מען אַרויס פון גאָרטען.

אַבער איינער פון די הויפלייט, דער סאַמע עלטסטער,
קאַן זיך נישט ריהרען פון אַרט: ער קאַן נישט געהן, פונקט
ווי אַ צוגעשמידטער צום אַרט.

פרעגט איהם איינער פון די הויפלייט:

„פאַרוואָס זיצסטו? קום מיט אונז?“

ענטפערט דער עלטסטער מיט אַ פיינליכער מינע אויפן

פנים:

„איך קאַן מיך נישט אויפהויבען...“

דערנענט זיך יענער, בויגט זיך אָן און פרעגט נאָך-

אַמאָל:

„ווער האַלט דיך צו? דאָ איז דאָך קיין ילוד-אַשה

נישטאָ?..“

אַבער דער עלטסטער פון די הויפלייט שרייט שוין מיט

אַ פערשטיקטען קול:

„גוואַלד, איך קאַן מיך נישט אויפהויבען! גוואַלד, וואָס

איז מיט מיר געשעהן!..“

בעט זיך יענער:

„פרוב זיך, אַפּשָׁר וועסטו זיך קאַנען אויפהויבען...“

פרובט ער זיך מיט אַלע כּוחות, קאַן ער אַבער נישט.

די פיס ריהרען זיך נישט פון אַרט, פונקט ווי געבונדענע, און

די אויגען, אָנגעגאַסען מיט גרימצאָרן, ווילען אַרויסשפּרינגען
פון אונטער'ן פּערקנייטשטען שטערען. שרייט ער און שילט דעם
יודען מיט'ן פּאַלאַץ, מיט'ן מאַלצייט.

לויפט דער צווייטער פון די הויפּלייט און דערצעהלט
אַלץ דעם מַלְך. גאַפּט דער מַלְך און געהט אַליין אַ קוק טהאַן,
וואָס דאָרט איז געשעהן מיט'ן עלטסטען פון די הויפּלייט.
קומט ער אויפ'ן אָרט, זעהט ער, ווי דער עלטסטער ויצט,
ווי אַ צוגעשמידטער און די אויגען שפּרינגען איהם אַרויס פון
אונטער'ן שטערען. זאָגט דער מַלְך:

„שטעה-אויף און קום מיט אונז...“

אַבער דער עלטסטער כּריפעט-אַרויס, ווי אַ פּערוואונדעטע

תּיה:

„איך קאָן נישט, איך קאָן נישט, אַדוֹנֵי הַמֶּלֶךְ!“

רופט זיך אָן דער מַלְך צו איינעם פון די הויפּלייט:

„געה זאָג דעם רב. אַפֿשר וועט ער העלפען.“

לויפט יענער צום רב, וועלכער איז שוין געשטאַנען אויף

יענער זייט גאָרטען און דערצעהלט איהם, וואָס עס איז גע-

שעהן מיט'ן עלטסטען פון די הויפּלייט.

אויסגעהערט די דאָזיגע בשורה, רופט זיך אָן דער רב:

„מסתּמא האָט ער עפּיס צוגענומען פּונ'ם מאַלצייט-טיש.“

דער מלך נויגט זיך פֿאר'ן רב און זאגט:
„איין זאך וועל איך דיך בעטען: זיי מיר א פֿריינד...“

אַבער ער וועט זיך נישט אויפהויבען פון זיין אָרט, קל-זמן ער
וועט נישט אומקעהרן די גנבה..."

לויפט צוריק דער שררה און גיט-איבער דעם קב"ס
ווערטער. האָט מען בעזוכט דעם עלטסטען פון די הויפלייט און
מען געפינט ביי איהם אין קעשענע דאָס שענע זאלצמעסטעלע.
גיט מען עס איבער דעם קב און דער עלטסטער הויבט זיך
אויף תיבה ומיד פון אָרט און רוקט זיך אַוועק אין אַ זייט,
ווייל ער שעמט זיך פאַרן מלך און פאַר די הויפלייט.

אַבער גור אריה רופט זיך אָן צום מלך :

„אַדוני המלך, אויב דאָס זאלצמעסטעלע געפינט חן אין
דיינע אויגען, קאָנסטו זיך עס נעהמען אויף אַ חודש צייט.
אַבער אַז דער הודש וועט אַריבער, מוזטו מיר עס איבערגעבען
צו די הענד.“

האָט גענומען דער מלך דאָס זאלצמעסטעלע און זיך
אומגעקעהרט אין זיין פּאַלאַץ.

איבערגעשלאָפען רוהיג און גוט די נאַכט, האָט ער זיך
אויף מאַרגען אָנגערופען צו זיינע הויפלייט :

„איצט זעה איך, אַז דער קב איז אַ גרויסער מאַן און
אַ גרויסער צדיק, אַבער דער עלטסטער פון די הויפלייט איז אַ

שלעכטער און אַ פּאַלשער מענטש. פון היינט-אָן וויל איך נישט
מעהר זעהן זיין געשטאַלט.
און אזוי איז געשעהן: דער עלטסטער פון די הונדלייט
האַט זיך שוין מעהר נישט געוויזען אויף זיינע אויגען.

די יאָהרען זענען דערווייל געלאָפּען, דער מַלְך איז אַלט
געוואָרען, אָבער ער האָט נאָך אַלץ נישט געקאַנט פּערגעסען
דעם פּאַלאַץ מיט'ן גאַרטען. און ער האָט עפּטער געטראַכט:
„ווי קומט צום גור אַרְיָה אַזאַ פּאַלאַץ מיט אַזאַ גאַר-
טען? און ווי אזוי האָט ער עס געמאַכט אַזאַ מאַלצייט? דאָס
איז אַזאַ וואונדער, וואָס לאָזט זיך נישט משיג-זיין.“
און איינמאַל זענען ביים מַלְך געזעסען געסט פון אַ וויי-
טער מדינָה און זיי האָבען איהם פּערצעהלט אַזאַ מעשה:
„דער מַלְך פון אַווייטער מדינָה האָט אַמאָל געוואָלט מאַכען
אַ גרויסען באַל פאַר זיינע הויכגעשטעלטע געסט. אַז עס איז גע-

קימען דער טאָג פון באַל, איז געשעהן אַ וואונדער : דער פּאָ-
לאַץ מיט די מאַכלים, מיט די פֿליים און די דינער זענען אַנטרו-
גען געוואָרען פון די אויגען. זענען געקומען די שררות אויפֿן
באַל, אָבער אומזיסט—נישטאָ קיין וויינען, נישטאָ קיין מאַכלים,
קיין דינער. אַ טויטער פּלאַץ. זענען אַוועק דריי טעג און עס
האַט זיך צוריקגעקעהרט דער פּאַלאַץ מיט די דינער און די
וויינען. אַלץ האָט זיך צוריקגעקעהרט אויף זיין אָרט, אָבער
איין זאך האָט געפעהלט: אַ טייער און שען זאַלצמעסטעלע.
ווייסט איהר אָבער, ווי אַזוי דאָס איז געשעהן? אין דער זאַך
איז פערמישט געווען אַ צדיק...”

אויסגעהערט די דאָזיגע ווערטער, האָט זיך דער מַלְך
שטאַרק פּערטראַכט. דריי-טעג האָט ער נישט גערעדט און אויפֿן
פּערטען האָט ער גערופט צו זיך דעם רַב.

ער האָט געוואָלט פּרעגען דעם רַב וועגען יענעם וואונ-
דערליכען פּאַלאַץ מיטן גאַרטען, וואָס זענען אַזוי פּלוצלונג
ענטפלעקט געוואָרען פאַר זיינע אויגען, אָבער ער האָט נישט
געקאָנט פּרעגען. איהם האָט זיך געדאַכט, אַז ער טאָר וועגען
דעם נישט ריידען, אַז דאָס איז אַ גרויסער סוד, וואָס נאָר אַ
גוט און שען האַרץ קאָן בעקומען אַנענטפער דערויף.
און ער האָט זיך אָנגערופען צום רַב.

דאָס גאַנצע לעבען בין איך מיך מ'מין צו פרעגען דיך
עפּיס, אָבער איך פּיהל, אַז איך טאַר עס נישט טהאַן, ווייל
איך בין נישט גענוג גוט און ווייל איך האָב פּערגאַסען בלוט
אין מיינע מלחמות. אָבער איין זאַך וועל איך דיך יאָ בעטען:
זיי מיר אַ פּריינד...

דער רב האָט אויפגעהויבען צוויי ריינע גוטע אויגען און
זיך אָנגערופען:

„איך הער, וואָס דו זאָגסט.“

און דער מלך האָט צוגעגעבען:

„דו ביזט אַ צדיק, אַ ריינער געטליכער מאַן, דו וועסט זיין

מיין בעסטער פּריינד.“

און אַזוי איז געווען: ביזן סאַמע טויט איז גור אַרְיָה

געווען זיין בעסטער פּריינד און זיין ליבסטער פּעל-יוֹצֵן.

קונדער-ביבליאָטעק

<000> פֿערלאַג „יודיש“ <000>

אונטער דער רעדאַקציע פון דוד קאַסעל.

- ביטשער סטאַא פֿעטער טאַם*
- רפאל גוטמאַן הלל הזקן
- רפאל גוטמאַן ר' עקיבא
- רפאל גוטמאַן חוני המעגל
- רחל שאבאד גור אריה
- רחל שאבאד פֿאַר'פשוטער שלאָס
- רחל שאבאד מאי-זשוק
- דוד קאַסעל . די קינדהייט פֿון אַ גרויסען מענשען*
- ס. ק. אַקסאַקאָוו דאָס רויטע בלימעל
- ברידער גרים ברעמענער פֿלי-זמר
- שרה רייזען דער האַלץ-העקער
- שרה רייזען רבקה און גיטל
- י. סוויפֿט קליינע מענשעלאַך*
- הערבערט ספענסער תחית המתים*

ב ע מ ק ו נ ג

די זעמען וואָס זענען בעצויפֿענט מיט אַ שטערענדל, זענען בע-
 שטימט מאַיילטערע קינדער.
 זאָן-דער קינדער-ביבליאָטעק פֿונ'ם פֿערלאַג „יודיש“ הערט צו-
 געגרייט אַ נייע סעריע, אין וועלכער עס געהען אַרײַן מעשה'לעך פֿון אַנ-
 דערטען, ברי, גרים, לאַנג, פֿאַלקס-מעשה'לעך און לעבענס-בעשרייבונגען פֿון
 גרויסע מענשען, איינאַקטערס פֿאַר קינדער און לייכטע וויסענשאַפטליכע
 ביבליען.